

THE
NIGHT SEDER
BAIS MEDRASH
TAILORED TO FIT YOUR SCHEDULE AND YOUR NEEDS

היורד לתוך שדה חברו

Week 2

מתני' ב"ק יט: עד הגמ'
גמ' כ. ואם נהנית משלמת: עד א"ל רב חסדא לרמי בר חמא
ים של שלמה מסכת בבא קמא פרק ב סימן טו
ויש חולקים נחלת דוד שם
וי"א דהכל לפי הענין ר"ן ב"מ מב:
ערוך השלחן שצח ז-ח

זה נהנה וזה לא חסר

גמ' כ. א"ל רב חסדא לרמי בר חמא.....

A program funded solely by the Night Seder Bais Medrash
Please contact us for sponsorship opportunities

לז"נ שלום פנחס בן מרדכי אליעזר ע"ה

לז"נ ויצא בת ר' שמואל זאב ע"ה

ים של שלמה מסכת בבא קמא פרק ב סימן טו

על כן נ"ל מה שפסק רבא דמי שעורין בזול. אינו ר"ל כל מה שאכלה משעורין כאילו אכלה שעורין. אלא הכי קאמר, דמי שעורין בזול. פ"י שאם אכלה שעורין שהוא מאכלה אין משלמת כפי שהם שוים, אלא לפי הזול. ובודאי אם אכלה מאכל שחשוב יותר משעורין. שמקילין למזיק, ושמן כשעורין בזול. וכן אם אכלה פחות משעורין. ג"כ שיימין לפי אותו המאכל בזול. ולכן אם הורגלה לאכול כל ימיה עמיר. פשיטא דלא משלמין אלא עמיר בזול. אפי' אכלה שעורין. ומ"מ אם באקראי לפעמים נותן לה שעורין. משלמת ג"כ עכשיו כשאכלה שעורין דמי שעורין בזול, כדברי רש"י. וטעמא דמילתא, אף שאינה רגיל ליתן לה כל פעם שעורין. משום שאינה רוצה לקנות לה ביוקר כשער השוק, אבל בזול היה קונה לה. אבל בהורגלה כל ימיה לאכול עמיר או מה שהוא. אינה משלמת יותר, כדפי'.

ויש חולקים נחלת דוד שם

ומהרש"ל ז"ל ב"ש
האריך בזה וגם דבריו ח"נ נרחים לע"ד דמס"כ חס חינו רגיל
להאכילה שעורים בשם פעם חפי' לרצח חינו משלם רק דמי
עמיר לא ידעתי מנין לו זה דפסחא דחלמודא ודחי משמע דחף
דחינו רגיל כלל מ"מ שמין לו ד"ש בזול משום דחמדין לדעתי' דמה
שאנו מאכילה שעורים הוא מפני שאנו מולא בזול כ"כ חבל חס היה
מולא בזול היה מאכילה וא"כ מה צדק שאנו רגיל כלל להאכילה הא
זה הוא מפני שלח מולא בזול דחטו דרגילוהו הליא מלהא בחומד
דעתו חליא מלחא ואין חמדין לדעתי' דודחי היה מאכילה חילו היה
מולא בזול גם מס"כ לשיטתו דחס באקראי לפעמים נותן לה שעורים
שז' חייב בד"ש בזול שיעור זה של אקראי לא ידעתי מהו דממ"נ
חס הדין נותן כדבריו דכלל האכילה כל ימיה חינו משלם רק
דמי עמיר ח"כ חטו בהאכילה פעם ח' בכל ימי חייה שעורין שז'
יחייב בדמי שעורין לעולם זה ודחי דלא מסתבר כלל דמשום
פעם אחד יהחייב כן לעולם ואי צעין שאכילה כמה פעמים ח"כ
נחת דבריו לשיעורין ועוד היכן נזכר זה בש"ס דצעין שיהיה
רגיל קלח בשעורים לכך נלע"ד פשוט דלעולם משערין בד"ש
בזול אף חינו רגיל כלל גם מס"כ בסוף דבריו דבאכלה שעורין
נחלת דוד רובין, דוד טבל בן משה עמוד מס 27 הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

ו"א דהכל לפי הענין ר"ן ב"מ מב:

ומה שהפסידו ישרם. וההיא דאתמר בפר' מי שמת²⁵⁰ דכל היכא דאמרי' דמי כשר בזול היינו כל זוזא בארבע דנקי, לאו מעקר גמרא הוא אלא הגהת האחרונים הוא²⁵¹, ואין השער שזה בכל מקום אלא הכל לפי הענין.

ערוך השלחן שצא ז-ח

ז' אע"פ שנוקי שן פטורים ברה"ר דגזירת הכתוב הוא ובער בשדה אחר מ"מ אם: אכלה ברה"ר משלמים הבעלים כל מה שנהנית דהיינו כל מה שאכלה אינו משלם אותו אלא כאלו היתה תבן דיכול לומר אני לא

הייתי מאכילה רק תבן וי"א דמשלם דמי שעורים בזול דוקו שליש פחות משויו כמ"ש בס' שמ"א דאנן סהדי דאף מי שאינו מאכיל שעורים לבהמתו אם היה מוצא בזול היה מאכילה ונ"ל דאם ידוע שהמוק מאכיל תמיד לבהמתו שעורים משלם דמי שעורים כפי שוויים ואם אכלה אוכלין הרעים לגופה כגון שאכלה חטים וע"י זה מתרזת הואיל ואין הנאה מזה לבעל הבהמה אע"פ שהיתה נהנית בעת אכילתה פטור ברה"ר מכלום [והרמב"ם ז"ל נראה דמספקא ליה אי הלכה כרבה או כרנא כנ"ק] ואינו מפרש עמיר כפירש"י וקרונים דנריהם להיות שוים וזהו ק'.

¹²³⁴⁵⁶⁷ כוונת הה"מ שם בפ"ג ודו"ק:

ח' ממה שנתבאר למדנו דכל מה שממונו של אדם נהנה משל אחרים ובעל הממון מרויח בזה אף שבעד הנזק א"צ לשלם כמו שן ברה"ר מ"מ מה שהגיע לו הנאה מזה חייב לשלם מיהו יש מי שאומר דדווקא כשממונו נהנה משל אחר שלא באמצעות אדם אחר אבל אם איש אחר נטל תבואה של אחרים והאכיל לבהמת ראובן פטור ראובן מלשלם לבעל התבואה ויתבע מהמאכיל [י"ט פ"ט דנ"ק סי' כ"ח] ויש מי שחולק בזה ועכ"פ הוה ספיקא דדינא [ש"ך] מיהו זה פשוט דאם ראובן האכיל תבואתו לבהמתו של שמעון דשמעון צריך לשלם לו כפי מה שנהנה דלא גרע מיורד שלא ברשות [שם] ומ"מ אם נראה שלא ירד ראובן מתחלה לשם תשלומין אינו יכול לתובעו אח"כ [עתוס' כ"ק ק"א. ד"ה] או וברא"ש שם וכס"ס שם"ג:

ח' (תו"ם ב) אפשטיין, יחיאל מיכל בן אהרן יצחק הלוי עמוד מס 445הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

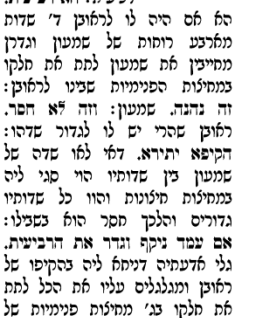
(א) ויחל כח: ועי' שם בפ'י
רש"י ד"ה כמה לא חלי,
(ב) צ"ב ד' ג' עיין תוס'
ביב ה. ד"ה הגה"ה,
(ג) עיין קת. [ע"ש]
(ד) צ"ל 97 ק: מ: [שם]
(ה) שטעט 97 מ: [שם]
(ו) ברכות ט. [ע"ש]
(ז) חנוכה י: צ"ל ט:
משילע ע"ה (ט) חנוכה ה'
משילע כ [ע"ש]
(י) עיין מלאכת שלמה
משילע פ"ה מ"ד, (כ) ושם
ד"ה לא צורכא, (ל) ביב
(מ) עיין תוס' דרושין
נה. סודיה א"ן.

(א) גב' ר' יהודה אומר
אף זה דר כ"ל ואות ה'
נמשק:

גמ' לבי תשמש. עי'
מ"ל פ"ג מהלכות עבדים
הלכה ח:

יש להוסיף א"ל:
דפרי בימי ובדק"ס
ש גירסא (בגמ')

וְכִיָּה (גְּלוּיוֹן)
 [ט] בְּכִיָּה עַם עֵיב אִי
 וְכִיָּה (גְּלוּיוֹן)
 בְּכִיָּה כֵּן: [ו] נִגְמוּ
 הַיְּהוּדִים הַזֶּה
 כְּתִי [ז]
 אַחֲרֵיתֶיךָ:
 לְשׂוֹר בְּנֵי הַמִּקְנֵה:
 [ח] כְּתִי שְׁמוֹ:
 עֵיב עַד שֶׁלֹּא יִבְאוּ
 לְדֹמֶי (גְּלוּיוֹן):
 [ט] לְפָנֵינוּ בְּגֵמִי שֶׁ
 הַיְּהוּדִים מְכִיד מִשְׁקֵל
 [כ] שֶׁ:
 לְהוֹצִיא (בְּאֵהֶם, וְכִיָּה
 בְּכִיָּה):

[illegible][illegible][illegible]

ראובן: דא מוקף, הא אלס מוקף
 עוד דער רשעטן אלס שמעון
 וזגדער פערט רשעטן: דריי מיט
 בנמרא בר וואו, לא היה יכול
 לגדור גדר של לבנים וכן לי
 קוליס בר וואו לאבליס דמי וקוץ:
 הבית והעצירה, בית של זה והעלייה
 שעל גבעת הירושלם: יציאותיו.
 מה שפאלע אלס בית אלנאס
 ליה כל יציאותיו ואינו מנכה לו שער
 מה שערות ציפת אלנאס וזו הנסה
 שהיה לו לשער חתרת וזה אלס
 דנכלאו הכי לא שם איהו למנצחיה
 פערט הנסה: בדי' יצאיהו משער
 שעל הבית לשער העלייה
 הדין עם זה לרדו צו: רבי יוחנה
 אומר בר, אלנאס קנה פליג דבעל
 העלייה דרך העליות שער לשער
 הכי: שדוריהו דארייתא, משמור
 לו הכתלים הלכן קנה הוא אלס
 צינ אלס: שפוחה בר^א רבי אמי, לא
 שם קנה לבעל וזו הנסה וזה אלס
 מה: מהו, זה השער, וזו עמל^ב ציפת
 דלען קימה אלנאס: תתישב בר^א
 נעץ עז: אלס פירושו חתמור, דבר
 הדלדל שמעה רבי אסא מוניה דר'
 יוחנן: לא אבין או קורא, מפרש
 מכתבת מנהל דבגור טעמיה: מפרש

היו כי השמאל ולא ישיג הוא: נתנו להם צדקה.
ומה ליתן זה שהוציאו לחולין מעל: בנאה.
: והוא שהניחה ע"פ ארובה. ולא קבעה
אל מעל עד שדור תחמיה: זאת אוסרת.
מ שניה איכא הלכך כהדינן מדעת דמי:
אין

פסן אותו על
הא איתתה. דל לא
שפסמנטי שמינא
סודי של: משלמת מה
דמריה סייעה. כמי
ת"א א"ל מתניתין היא^ה ב מתניתין
תשמש לי שקל סודיה כך ליה
הנית משלמת מה שנהיית אמר
לא חלי ולא מרינש גברא דמריה
ע"ג חלי דמי למתניתין קבלה
הו תנעו וזה חסר ורמי' זה חסר
ר הוא ורמי בר חמא סתם פירושו
בכנים אפקורי מפקר לרו ת

וְהָיָה הַשֵּׁנִי וְאֵת הַשְּׁלִישִׁי שֶׁ
הָיָה רֵאשִׁית מַחֲבִיבִים אִשְׁתּוּ שֶׁ
לֹא חָסַר חַיִּיב שֶׁאֵין הֵם דֹּאמְרָא
לִי הַקִּפָּא יִתְרָא ת"ש א"י
עַד שֶׁנֶּחֱמַד וְגֵרָא הַדְרֵי
לְמַד בְּכָל מַעֲמָא אֲדָר נִיקְיָא
מִפְּטוֹר שִׁמ' וְהַנֶּחֱמָה וְהָא חֶסֶם
הֵם דֹּאמְרָא לִיה לִידֵי סָגִי
וְהָא ת"ש פ' בֵּית וְהַעֲלִיָּה שֶׁ
לֹא אָמַר בְּכֵל הָעֲלִיָּה לְבַעַל הַכֹּהֵן
אִינוֹ רֹעֵה הָרִי בְּכֵל הָעֲלִיָּה כִּנְסוּתוֹ
כִּבְדָּה עַד שֶׁתָּן לוֹ צִיאָתוֹ יִצְאָתוֹ
בִּלְיָה בְּכֵל הַבֵּית אֵל שֶׁכָּרִי לֹא
נִתְּנָה וְהָא חֶסֶר פְּטוֹר שֶׁאֵין הַתַּנְתָּ
לִיָּה מִשְׁתַּעֲבֵד ת"ש רַבִּי יְהוֹדָנָא
זוה (6) הֵדֵר בְּחֻצַּר כִּבְרִיּוֹ
לְהַעֲלוֹת שֶׁ שֶׁכֵּר שִׁמ' וְהַנֶּחֱמָה
חֶסֶר חַיִּיב שֶׁאֵין הֵם מִשְׁטוֹ
רֵאשִׁיתָא שְׁלֹחֹה בִּי רַבִּי אֲמַר
הָא עֲשֵׂה לוֹ וְמָה חֶסֶר וְמָה הַיִּזְקִי
ר אָבָא אָמַר פ' נְתִישָׁב כִּבְרָא
מֵהַ דְּרַבִּי חִיָּא כִּר אֲמַר
מֵהַ שְׁלֹחֵי לִי וְאֹלֵי אִילוֹ אֲשַׁכְּחִי בְּנֵי
אֲשֶׁלְחָנָא לְהוֹ אֲתַמֵּר רַב כְּהֻנָּא
לֵאמֹר צִרְךָ לְהַעֲלוֹת לוֹ שֶׁכֵּר בְּנֵי
רַבִּי יוֹחָנָן צִרְךָ לְהַעֲלוֹת לוֹ שֶׁכֵּסֶם
לֹא דְרַבִּי אֲבָהוּ לֹא כִּפְרִיּוֹ
מִכְּלָא אֲתַמֵּר דְּרַנָּא פ' נִשְׁלָא
לֹא הִקְדֵּשׁ הָרִי זֶה לֹא מַעַל
מַעַל וְחִבְרִיּוֹ לֹא מַעַל לְנִסְאָא
הָרִי זֶה לֹא מַעַל עַד שִׁדּוּר תַּחְתִּית
וְאֲמַר שְׁמוּאֵל פ' הָרֹאשִׁית הֵנִיחָה עַד
יִתְּבִיב כִּר אֲבָהוּ קָמֵיר דְּר' יוֹחָנָן
מִיָּה דִּשְׁמַעְלָא זֹאת אֲמַרְתָּ אֲמַרְתָּ
וְלֹא שְׁלָא מִדְּעַתוֹ צִרְךָ לְהַעֲלוֹת
שֶׁשֶׁחַק לִיה אִיהוּ סָבֵר מִדְּשִׁיתָא
וְלֹא הִיא אִשְׁתּוּתָא לֹא אֲשַׁנֵּם בִּידֵי
אֲמַר רַבָּה פ' הַקִּדָּשׁ שְׁלָא מִדְּעַתוֹ
כְּהִינִי

זווי לא קני
אשגח בידה.
י"מ דף טו:)
סהדיט

עצד: צהקדש ליכא למימר שלא מדעת דד

וַיִּתֵּן אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה בְּסֵפֶר
קִדּוֹם וַיִּסְמְךָ לֵךְ אַחֲדֵי
וַיִּלֶּךְ מִלְכּוֹד בְּצִוּוֹ מֹרְמִי
דְּמִי לְמוֹנֵעַ חֲבִירוֹ מִחֲסִילֵי
לְדוֹר שֶׁ
הָאִתְּרָה הָאֵלֹהִים דִּמְחַב
אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ
אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ
רַב־אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ
וַיִּתֵּן אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה בְּסֵפֶר
קִדּוֹם וַיִּסְמְךָ לֵךְ אַחֲדֵי
וַיִּלֶּךְ מִלְכּוֹד בְּצִוּוֹ מֹרְמִי
דְּמִי לְמוֹנֵעַ חֲבִירוֹ מִחֲסִילֵי
לְדוֹר שֶׁ
הָאִתְּרָה הָאֵלֹהִים דִּמְחַב
אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ
אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ
רַב־אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ

הראשונה
מחייבין א

ממחמת שרבים דורסים
אנא יצואנו למדינה
נרמח יי הקיפא
פירות הקיטענס שמעם
שכן שדו לשד ניקא
חשיל ליה וז נהנה וזה
מזל עז חיות בלד לא
ההפסיק בן שדומו לשד
דזה ליה למימר את
זה הדיקא להקפא
מע שגרם ליה להפסיק
שמוחן ספד לז רוחות
על היקרא משום שממנת
שדויה גדול וימר

אומר אף
מדעתו צ'
זוה לא
דניקא הא מקיף פטור.

וּשְׁפִילֵת כְּמֵן לֹא פִלְגִי
דְּלִי אֶת גִּמְטָה לֵ
רַבִּי חִיָּא
שְׁלֹחָה
כִּי־יִהְיֶה
מִטְבָּא
אֶל רִיחָנָא
אֲבָרָא אֲבָרָא
אֲמַר ר' **אֲמַר**
אֲתַמְרָא
אֲזַי קוּרָה
לְחַבְרֹו
לְתַקֵּן בִּיחֵי
שֶׁהַ פְּרוּמִי
פִי אֲרוּבָבָא
וְקִאֲמַר כִּי
כִּבְצֵר חֵט
לֹא שִׁיבֵר
מִדֵּה לִשְׁוֹר
כִּדְרָבָא

(לקמן ט:) הלא דגול נסבה מחצירה עבד
דהדר עבד להו נסבה: **אשגוחי**
מו הדר ציה כדאמרין בפרק השואל

דר תחמיה חייב ואע"ג דשלא מדעת הקד

הא א ב ג ד ה ו ז ח ט י
כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת
מז
למונע מ'
מוריו מ'
בכל דר'
צדו
(מחשבו ד'
הנהג וזה
מיוחד ל'
תורה להל'
הספרין;
אזאל לתנ'
הנהגות'
צדיק' אל'

הכל לדור אצלם בלא שכירות, וזה לא חיסור שאינה עומדת לשכירות.

שְׁתַּקְלֵנוּ
 עֲלֵינוּ
 שְׁמוֹת:
 יְחִירָא, מ.
 לַמִּינִי
 וְשֵׁם הַ
 אִשָּׁה
 נֶגְשָׁה
 וְעַל
 יִקְרָא
 יִמְרָתָא
 אֶלֶף
 נֶגְשָׁה
 שְׁמוֹת:
 מְדַל:
 הַמִּשְׁנָה
 נֶגְשָׁה
 מַעֲבָדָא
 אֶלֶף
 מִשְׁנָה

לא חסר
 וי"ל שהיה
 דמחל לי
 בחלך חב
 בחס: ׀
 רצנן לא
 לעליה מ
 בר. כפ"ר
 מכדי מנו
 חסרו ומ
 לגזר עס
 מחסין לו
 שליח (חא)
 כשאין מה
 אדם מוע
 מרשות
 שלו הוא
 ארובה. כ
 היו שני
 מחמה ו
 דשני

וְשִׁמְרוּ אֶת הַמִּצְוֹת
וְשִׁמְרוּ אֶת הַמִּצְוֹת
וְשִׁמְרוּ אֶת הַמִּצְוֹת

מדקתני 7

[illegible]